

Rozjímanie na štvrtok 33. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 33.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Ježiš
plače nad Jeruzalemom;
klamstvo hriechu; objavovať
Božie dary.

V POLOVICI SVAHU Olivovej hory, na
východ od Jeruzalema, sa nachádza
kostol známy ako *Dominus flevit*.
Podľa tradície to bolo miesto, kde
Ježiš, „keď uvidel mesto, plakal nad
ním“, pretože mnohí Ho neuznali za
Mesiáša. „Prídu na teba dni, keď ťa
tvoji nepriatelia oboženú valom,

obklúčia ťa a zovrú zo všetkých strán, zrovnajú so zemou teba i tvoje deti v tebe a nenechajú v tebe kameň na kameni, lebo si nespoznalo čas svojho navštívenia“ (Lk 19, 43-44), povedal Pán, prorokujúc zničenie Jeruzalema. Ako každý zbožný Žid, Pán miloval Jeruzalem. Od momentu, keď Ho ako malé dieťa obetovali v chráme bolo toto mesto dôležitým miestom pre jeho poslanie. Chodil tam modliť sa, kázať, konať zázraky... Preto nezostáva ľahostajný voči osudu, ktorý ho čaká.

Ale čo Ježiša trápí najviac, sú tí muži a ženy, ktorí Ho nechceli prijať ako Mesiáša. Jeho reakcia je taká, ako reakcia každého človeka, keď vidí trpieť niekoho, koho miluje: plače kvôli druhému. Pán, ako sa stalo v ten deň, keď uzrel Jeruzalem, trpí kvôli zlu, ktoré si sami spôsobujeme hriechom. „Akú hodnotu musí mať človek v očiach Stvoriteľa, keď si zaslúžil takého veľkého

Vykupiteľa!“[1], spieva sa v liturgickej hymne. Zaslúžili sme si nielen Božie slzy, ale aj poslednú kvapku jeho krvi. Pán „nemôže pozerať na ľudí a necítiť súcit“[2]. Jeho slzy pre Jeruzalem nám ukazujú, aké je Božie srdce a ako reaguje, keď sa od neho vzdalujeme. Môžeme Ho prosiť, aby aj naše srdce bolo citlivejšie na drámu hriechu, aby sme sa otvorili jeho milosti a priniesli útechu tým, ktorí nás obklopujú.

PÁN PLAČE nad Jeruzalemom, pretože neuznali Boha, a to môže spôsobiť len utrpenie. Je to dráma, ktorá sa tiahne celou históriou ľudstva: verná láska Boha, ktorý nás hľadá, aby uzavrel zmluvu lásky, a nevera v srdci človeka kvôli hriechu. „Vo svetle celej Biblie tento postoj nepriateľstva, dvojznačnosti alebo

povrchnosti predstavuje postoj každého človeka a sveta – v duchovnom zmysle –, keď sa uzatvára pred tajomstvom pravého Boha, ktorý nám vychádza v ústrety s odzbrojujúcou jemnosťou lásky“[3].

Niektorí autori z čias raného kresťanstva sa domnievali, že „my sme tým Jeruzalemom, nad ktorým Ježiš plakal“[4]. Keď sa necháme oklamať hriechom, je to práve to zlo, ktoré si sami spôsobujeme, čo v istom zmysle trápi Pána. Skutočnou tragédiou zla nie je toľko neposlušnosť voči pravidlu alebo norme, ale predovšetkým „vyjadrenie odmietnutia jeho lásky, čo má za následok uzavretie sa do seba samých a ilúziu, že tak nájdeme väčšiu slobodu“[5]. Každý hriech nakoniec odhalí svoju falošnosť, keď nás pripraví o radosť a pokoj, ktoré nám ponúka Boh.

Naopak, život s Kristom nás vedie k otvoreniu sa ostatným a k nájdeniu skutočnej slobody. Nie je to existencia poznačená rezignáciou podriaďiť sa nejakému vonkajšiemu pravidlu. Je to skôr život vedený láskou, ktorá sa snaží objaviť pravdu a krásu všetkého, čo Boh zjavil, a všetkých každodenných činností. „Veľmi rád sa dotýkam dobrodružstva slobody,“ hovoril svätý Josemaría, „lebo to je jediný spôsob, akým sa váš i môj život môžu rozvinúť. Slobodne — ako deti, nie ako otroci — ideme po ceste, ktorú každému z nás Pán ukázal a vychutnávame si pritom voľnosť pohybu ako veľký Boží dar“[6].

OKOLO ROKU 70 bolo sväté mesto obklúčené rímskymi vojskami. Po dlhom obliehaní bol chrám zničený a jeho múry úplne zrovnané so zemou.

Tak sa naplnilo proroctvo Pána:
„Nenechajú v tebe kameň na
kameni“ (Lk 19, 44). Ježiš sa logicky
neteší z katastrofy, ktorá sa neskôr
stane, ale plače nad Jeruzalemom.
Neprišiel odsudzovať, ale zvestovať
pokoj tým, ktorí boli blízko, aj tým,
ktorí boli ďaleko (porov. Ef 2, 17).
Preto, keď sa pozerá na mesto,
obracia sa na ľudí, ktorí tam žijú,
takto: „Kiež by si aj ty v tento deň
spoznalo, čo ti prináša pokoj! Ale
teraz je to skryté tvojim očiam“ (Lk
19, 42). Tieto slová sa zdajú byť
ozvenou slov, ktoré počula
Samaritánka pri studni v meste
Sychar: „Keby si poznala Boží
dar“ (Jn 4, 10).

Kresťanský život začína objavovaním
najväčšieho „Božieho daru“: že sme
jeho deti. Deň čo deň je pri nás, čaká
na nás v každom okamihu. Aby sme
milovali Pána „celým srdcom, celou
mysľou a celou silou“ (Mk 12, 33),
nemusíme nevyhnutne robiť niečo

mimoriadne. Žijeme tak, že prijímame tento Boží dar, keď si uvedomujeme, že v každom okamihu a v každej osobe, ktorá je pri nás, na nás čaká milosť – božský dar. Tam, uprostred bojov bežného života, môžeme dosiahnuť pokoj, po ktorom tak túžime.

Panna Mária je kráľovná pokoja. „Neprestávaj k nej volať: „*Regina pacis, ora pro nobis!* — Kráľovná pokoja, oroduj za nás! Skúsil si to už niekedy, aspoň v čase vnútorného nepokoja?... — Budeš prekvapený, aký to má okamžitý účinok“[\[7\]](#).

Panna Mária nikdy neodmietla žiadny dar, ktorý jej Boh ponúkol, a preto ho mohla prijať do svojho lona: môžeme sa k nej utiekať, aby sme aj my otvorili svoje srdcia pokoju, ktorý nám v každom okamihu ponúka jej Syn.

[1] *Rímsky misál*, hymnus *Exsultet* z Veľkonočnej vigílie.

[2] František, *Homília*, 29-III-2020.

[3] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 6-I-2009.

[4] Origenes, *Homília* 38, o Lukášovom evanjeliu; PG 13, 1896-1898.

[5] František, *Audiencia*, 30-IV-2016.

[6] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 35.

[7] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 874.

.....